

Arrest

nr. 303 459 van 20 maart 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. STOROJENKO
Franklin Rooseveltlaan 348 / 3
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 september 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. STOROJENKO.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 17 oktober 2022 en verzoekt op 10 januari 2023 om internationale bescherming. Verzoeker kwam zich niet aanbieden voor het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) en gaf hiervoor ook geen geldige reden binnen de wettelijk voorziene termijn, waardoor de behandeling van zijn eerste verzoek werd beëindigd.

1.2. Op 21 april 2023 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in, dat ontvankelijk wordt verklaard. Op 14 september 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoeker tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 18 september 2023 aangetekend wordt verzonden aan verzoeker, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Georgische nationaliteit te hebben en bent geboren op 15 augustus 1995 in Dedoplistskaro. U verklaart ten eerste de autoriteiten uit uw dorp te vrezen. Zo was u in Georgië aangesloten bij een sportclub en er werd jullie meermaals gevraagd door de politiechef van uw dorp Bondo om naar demonstraties te gaan om daar chaos te creëren. U weigerde sinds 2021 nog deel te nemen aan de betogingen en werd hierdoor uit het team gezet. Rond februari/maart 2022 werd u opgepakt en meegenomen naar de cel, waar u achtenveertig uur werd vastgehouden. Binnen de maand werd u nog eens opgepakt en tien dagen later nog eens. Eind september 2022 ontving u dreigberichten waarin stond dat u naar de betogingen moest gaan of ze gingen uw zaak sluiten en u failliet laten gaan.

Daarnaast vreest u nog dat u gedood zal worden door mensen uit Pankisi omdat u hebt deelgenomen aan gevechten in Pankisi waarbij iemand om het leven kwam. O. P., ook een sportman, heeft u herkend. Hierdoor raakte u in de zomer van 2021 in een gevecht met twee mensen. Daarna hebben ze u ook eens achtervolgd met de auto, maar u bent kunnen ontsnappen. Rond januari 2022 belde uw vader u dat ze op zoek waren naar u in uw dorp en rond die tijd à twee maanden later diende u klacht in bij de politie. U heeft O. sindsdien niet meer gezien en denkt dat hij weg is. U kreeg in augustus 2022 wel nog een telefoontje waarin ze u vroegen hoe lang u zich nog gaat verstoppen.

U vertrok uit Georgië op 15 oktober 2022 en arriveerde in België op 17 oktober 2022. U diende uw eerste verzoek om internationale bescherming in België in op 10 januari 2023. U kwam niet opdagen voor uw eerste persoonlijk onderhoud in België en gaf hiervoor ook geen geldige reden binnen de wettelijk voorzien termijn, hierdoor werd de behandeling van uw verzoek beëindigd. U diende op 21 april 2023 een tweede verzoek om internationale bescherming in België in. U verklaarde dat uw bar begin februari werd gesloten omdat u niet heeft geholpen met de protesten. Ze vroegen uw broer ook een aantal keer naar u en hoe lang u zich nog zou verstoppen.

Ter staving van uw relaas legt u volgende documenten neer: uw paspoort, twee screenshots van ontvangen berichten met bedreigingen van de politie en een uittreksel m.b.t. de zaak die u had in Georgië.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van alle feiten die u hebt aangehaald en van alle elementen in het dossier, blijkt dat u geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk hebt gemaakt. U hebt evenmin aannemelijk gemaakt dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet loopt.

Zo stelde het CGVS ten eerste vast dat u uw eerste verzoek om internationale bescherming (VIB) in Europa laattijdig indiende, wat indruist tegen de door u aangehaalde vrees voor uw leven en nood aan internationale bescherming. U verliet Georgië op 15 oktober 2022 (zie documenten: stempel paspoort) en verklaarde in België te zijn gearriveerd op 17 oktober 2022 (CGVS, p.5). U diende uw eerste VIB in België echter pas in op 10 januari 2023. Wanneer er u wordt gevraagd waarom u tot dan heeft gewacht, verklaart u dat u wou weten welke situatie er hier was en of het mogelijk was om hier te verblijven of niet (CGVS, p.5). Uw verklaringen dat u zich enerzijds genoodzaakt zag Georgië te ontvluchten om uzelf veilig te stellen, maar dat u anderzijds bijna drie maanden in België verbleef zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen, vallen niet met elkaar te rijmen. Van een verzoeker kan immers verwacht worden dat hij zo snel mogelijk na binnenkomst in het land van asiel een verzoek om internationale bescherming indient, wat u hebt nagelaten om te doen. Dit gegeven ondermijnt zowel de ernst als de aannemelijkheid van de door u aangehaalde vrees.

Verder geeft uw gedrag tijdens de door u ingezette asielprocedure blijk van desinteresse. U was namelijk afwezig op uw eerste persoonlijk onderhoud. U verklaart dat u uit de trein en tram werd gezet omdat u geen geldig vervoersbewijs had, waardoor u niet op het CGVS kon geraken (CGVS, p.5). U heeft echter nagelaten om iemand op het CGVS hiervan op de hoogte stellen binnen de wettelijke voorziene termijn. Dergelijke gedrag is onverenigbaar met de plicht van de verzoeker om zijn medewerking te verlenen aan de overheid die over zijn verzoek moet beslissen.

Betreffende uw vrees die u heeft ten opzichte van de Georgische autoriteiten omdat u niet deelnam aan protestacties, dient te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt

(zie **COI Focus Georgië – Algemene situatie** van 16 januari 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_georgie_algemene_situatie_20230116.pdf), blijkt dat Georgië een meerpartijenstelsel heeft en verkiezingen er doorgaans competitief verlopen, niettemin zowel tijdens de verkiezingscampagne als tijdens de verkiezingen onregelmatigheden voorkomen. In de praktijk bekleedt sinds de jaren 2000 slechts één partij een machtspositie. Actueel is de macht geconcentreerd bij Georgian Dream. Sinds het aantreden van de Georgian Dream-coalitie in 2012 raakte de Georgische samenleving ook sterk gepolariseerd.

Hoewel het recht op vrijheid van vergadering en van betoging doorgaans worden gerespecteerd en de ordediensten betogingen vaak succesvol faciliteren, is er in periodes van verhoogde maatschappelijke en/of politieke spanning occasioneel sprake van het gebruik van disproportioneel geweld door de ordediensten in het kader van betogingen. Tijdens betogingen arresteert de politie ook regelmatig betogers omwille van administratieve overtredingen. Dit kan gepaard gaan met geweld. Marteling en onmenselijke of vernederende behandeling door leden van de ordehandhaving vormen volgens de Public Defender de voorbije jaren echter niet langer een structureel probleem in Georgië. Arrestanten kunnen na arrestatie veroordeeld worden tot een administratieve boete of detentie. Deze administratieve sancties hebben een bekoelend effect op activisten en zijn bedoeld om het protest stil te leggen, maar leiden gewoonlijk niet tot systematische persoonsgerichte vervolging. Vertegenwoordigers van de media, oppositiefiguren en vooraanstaande activisten worden in bepaalde situaties wel doelbewust gearresteerd tijdens betogingen. Vreedzame betogingen worden daarnaast soms verstoord door tegenbetogingen van agressieve groepen, wat kan uitmonden in onderlinge schermutselingen met fysiek geweld.

In verkiezingsperiodes kan de regering(spartij) druk uitoefenen op personen die politiek belangrijk zijn, hoofdzakelijk kandidaten voor oppositiepartijen, mensen die invloed hebben of actieve leden van gemeenteraden. Kiezers kunnen tijdens de verkiezingsperiode benaderd worden om te stemmen op de regerende partij. Deze intimidatiepogingen betreffen voornamelijk psychologische druk en zetten zich niet voort na afloop van de verkiezingen. Overheidsmedewerkers die stemmen ronselen voor de oppositie of hun voorkeur voor de oppositie publiekelijk uiten, riskeren hun job te verliezen. Fysiek geweld, strafrechtelijke vervolging en arrestaties zijn echter eerder uitzonderlijk. Doorgaans zijn er geen gevolgen indien de betrokkene niet ingaat op de eis om zijn politieke activiteiten op te geven of te stemmen op de regerende partij.

Actueel is er geen sprake van veralgemeende vervolging van laaggeplaatste opposanten/critici van het huidige regime. Dit neemt niet weg dat geïsoleerde incidenten kunnen plaatsvinden. Hooggeplaatste opposanten/ critici staan wel bloot aan politiek gemotiveerde gerechtelijke vervolging waarbij fundamentele rechten worden geschonden. Dergelijke zaken worden doorgaans echter gemonitord door de Public Defender en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven.

In hoeverre opposanten/critici van het huidige regime omwille van hun politieke overtuigingen en/of activiteiten blootstaan aan (pogingen tot) druk en intimidatie, gerechtelijke vervolging en/of geweld vanwege de autoriteiten en/of derden en in hoeverre deze, desgevallend, beschouwd kunnen worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, dient dan ook individueel beoordeeld te worden. U slaagt er echter niet in aan te tonen dat er in uw concreet geval sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch met overredende verklaringen, noch aan de hand van bewijsvoerende stukken. Wat betreft uw profiel dient op basis van het geheel van elementen in uw administratieve dossier geconcludeerd te worden dat u bezwaarlijk als een echte opposant/ criticus van het huidige Georgische regime kan worden beschouwd. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zelf nooit politiek actief bent geweest (CGVS, p.3). Uw enige vorm van politiek activisme is dat u sinds 2021 zou geweigerd hebben om deel te nemen aan protestacties om chaos te creëren (CGVS, p.3 en 6). Dat u omwille van voornoemde weigering een ernstige vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lijden bij terugkeer in Georgië, is in het licht van de beschikbare landeninfo al weinig aannemelijk.

Uw vrees tegenover de Georgische autoriteiten boet echter nog in aan geloofwaardigheid doordat uw asielaanvraag enkele onlogische elementen bevat. Zo verklaarde u dat u in uw dorp werd opgepakt en onterecht in de cel moest blijven, waarna u werd vrijgelaten. Nog geen maand later pakten ze u opnieuw op vanuit uw dorp (CGVS, p.6-7). Het is echter minstens opmerkelijk te noemen dat als u nog maar net onterecht bent opgepakt in uw dorp en het de mensen zijn van uw dorp die u verplichtten om deel te nemen aan de demonstraties en waarmee u problemen heeft (CGVS, p.4) dat u ervoor kiest om uw hond uit te laten in datzelfde dorp, wetende dat u in Tbilisi woont. U verklaart dat uw grootouders daar wonen en u hen ging bezoeken (CGVS, p.7). Het is echter van alle logica ontdaan dat als u werkelijk een ernstige vrees koestert voor de autoriteiten in uw dorp, dat u er dan voor zou kiezen om in uw dorp een publieke verschijning te maken en uw hond daar uit te laten. Daarnaast verklaarde u dat wanneer u klacht wou indienen tegen de

mensen uit Pankisi die u bedreigden, u dit deed in het politiekantoor van uw dorp. Wanneer er u wordt gevraagd waarom u klacht indiende in het kantoor waar u onterecht werd vastgehouden, verklaart u dat dit jullie regionaal politiekantoor is en moest u ergens anders naartoe gaan ze u toch zouden doorverwijzen (CGVS, p.9-10). Deze keuze van u toont echter een groot gebrek aan logica. Het staat u immers vrij om eender waar in Georgië klacht in te dienen. Bovendien woont u in Tbilisi. Het feit dat u er dan ook zelf voor kiest om in het dorp waar u problemen heeft met de autoriteiten én in het politiekantoor waar u onterecht werd vastgehouden, klacht in te dienen is van alle logica ontdaan. Dergelijke onlogische handeling doet dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas en het feit dat u werkelijk iets te vrezen hebt van de Georgische autoriteiten.

Wat betreft uw vrees voor O. P., dient er te worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs neerlegt met betrekking tot het feit dat u bedreigd zou worden door hen. U verklaarde dat u nog foto's had van het gevecht tijdens de speciale operatie in Pankisi. U kon nog screenshots van video's terug vinden waarop u te zien bent (CGVS, p.10). Het CGVS heeft tot op heden echter nog geen bijkomend bewijsmateriaal mogen ontvangen van u. Uw verklaringen over de bedreigingen die u zou hebben ontvangen van de mensen uit Pankisi, zijn dus niet meer dan louter blote beweringen langs uwer zijde.

Zelfs indien geloof zou worden gehecht aan uw verklaringen, kan er worden gewezen op de COI waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **COI Focus Georgië – Algemene situatie** van 16 januari 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_georgie_algemene_situatie_20230116.pdf), en waaruit blijkt dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de Public Defender, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van Legal Aid Service voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo's, waaronder GYLA, Human Rights Center en Rights Georgia, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. Uit de beschikbare COI blijkt dat een dergelijk gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in highprofilezaken, waarbij hooggeplaatste opposanten van het huidige regime of hooggeplaatste figuren uit het vorige regime gerechtelijk vervolgd worden. Dergelijke zaken worden doorgaans gemonitord door de Public Defender en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven. Er kan bijgevolg verwacht worden dat u aantoonde dat u bescherming gezocht heeft, maar deze niet gekregen heeft. U slaagt hier echter niet in.

Wat betreft uw vrees voor O. P. en zijn kompanen die u kwamen zoeken in het dorp, verklaarde u dat u klacht heeft ingediend bij de politie. U verklaarde dat u het CGVS hier nog bewijs van ging bezorgen (CGVS, p.9). Het CGVS heeft tot op heden geen bijkomend bewijsmateriaal mogen ontvangen van u. Uw verklaring dat u naar de politie zou zijn geweest, is dus niet meer dan een blote bewering langs uwer zijde. Bovendien is het minstens opmerkelijk te noemen dat als u werkelijk klacht heeft ingediend bij de politie, u zich niet meer zou kunnen herinneren of dit tien, negen of acht maanden voor uw vertrek was (CGVS, p.9). U verklaarde immers dat u snel klacht indiende nadat uw vader u, tien maanden voor uw vertrek, had geïnformeerd over het feit dat ze naar uw dorp waren gekomen. Dat u dan even later niet meer weet of u uw klacht tien, negen of acht maanden voor uw vertrek heeft ingediend, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Betreffende uw vrees voor de Georgische autoriteiten verklaarde u dat u nooit klacht heeft ingediend omdat u geen klacht kan indienen tegen de politie (CGVS, p.10). Zoals reeds aangehaald staat het u echter vrij om eender waar in Georgië klacht in te dienen. Als u problemen heeft met de politie in uw dorp, kan u naar eender welk politiekantoor in Georgië stappen.

Bovendien verklaart u dat u voor uw problemen in Georgië nooit een organisatie of advocaat heeft gecontacteerd (CGVS, p.10). Aangezien internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de verzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming, mag van een verzoeker worden verwacht dat hij of zij eerst alle billijke en realistische mogelijkheden uitput om bescherming te

verkrijgen in eigen land. Er dient echter te worden vastgesteld dat u er niet in slaagde aannemelijk te maken dat u alle redelijk en realistisch van u te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput.

De door u neergelegde documenten slagen er niet in bovenstaande beoordeling te wijzigen. Uw paspoort levert hoogstens bewijs voor uw identiteit en herkomst, die in deze beslissing niet in twijfel wordt getrokken. De screenshots van bedreigingsberichten die u neerlegt zijn eenvoudig zelf te fabriceren en leveren dan ook geen bijkomende bewijswaarde voor uw relaas. Ook het uittreksel met betrekking tot uw onderneming levert geen bijkomende bewijswaarde op. Nergens uit dit document valt af te leiden dat uw zaak gesloten zou zijn geweest omdat u weigerde deel te nemen aan betogingen. Bovendien kan aan de door een verzoeker bijgebrachte documenten slechts bewijswaarde worden toegekend voor zover de stukken gepaard gaan met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Vooreerst gaat verzoeker in op de overweging van de bestreden beslissing dat hij zijn eerste verzoek om internationale bescherming laattijdig indiende. In deze betoogt verzoeker dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met het feit dat het voor hem belangrijk was om zijn land van herkomst te verlaten en zichzelf in veiligheid te brengen, alsook dat hij niet vertrouwd is met alle verschillende mogelijkheden en procedures, waardoor het hem niet verweten kan worden dat hij niet onmiddellijk een verzoek heeft ingediend. Daarnaast meent verzoeker dat er geen rekening werd gehouden met het feit dat hij in België toegekomen is toen het land in volle opvangcrisis zat. Hij verduidelijkt dat hij hoopte dat de situatie zou verbeteren en vaststelde dat sommige mensen een opvangplaats kregen en anderen niet, dat hij niet langer kon wachten en hoopte om een opvangplaats te krijgen en dat hij bijgevolg ernstig gedesillusioneerd was dat hij geen opvangplaats kreeg, iets waar hij als verzoeker om internationale bescherming recht op had. Verzoeker besluit dat de verwerende partij niet aantoont dat zijn geloofwaardigheid op de helling zou komen te staan omwille van het vermeend laattijdig karakter van zijn verzoek om internationale bescherming.

Vervolgens hekelt verzoeker dat hem verweten wordt blij te hebben gegeven van desinteresse in zijn procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Hij meent dat het onredelijk is de structurele tekortkomingen van het Belgische asielstelsel tegen hem te gebruiken en dat het feit dat hij zich in een precaire situatie bevond niet kan aangewend worden om zijn geloofwaardigheid onderuit te halen. Hij voegt hieraan toe dat verschillende nationale en internationale hoven en rechtbanken hebben geoordeeld dat de opvangcrisis in België in strijd is met artikel 3 van het EVRM. Ter verduidelijking van zijn situatie stelt hij dat hij op 10 januari 2023 een eerste verzoek om internationale bescherming indiende maar geen opvangplaats kreeg toegewezen, dat hij vervolgens rondzwierf in België en onder andere verbleef op de parking van het opvangcentrum te Lommel, dat hij verklaarde dat hij – ondanks zijn situatie – probeerde om naar het interview te komen maar van de bus en de trein werd gehaald omdat hij geen middelen had om een geldig vervoersbewijs te kopen, dat hij het Nederlands, Frans en Engels niet machtig is en alleen Georgisch spreekt en leest, waardoor hij niet bij machte was om de informatie over zijn oproeping te begrijpen en hij tijdens zijn eerste procedure geen raadsman had, waardoor hij niet in de mogelijkheid was om de commissaris-generaal over zijn afwezigheid in te lichten, dat hij vervolgens werd aangehouden door de politie, die tevens zijn paspoort in beslag nam, dat hij nadien werd vrijgelaten en werd gezegd door de politie dat hij zich opnieuw moest aanmelden in het aanmeldcentrum, dat hij vervolgens het nodige deed om een volgend verzoek in te dienen omdat hij een nood aan bescherming heeft, dat hij deze keer wel een opvangplaats kreeg en dat dit verzoek wel ernstig genomen en ontvankelijk verklaard werd. Hij besluit dat het duidelijk is dat het voor hem onmogelijk was zonder de nodige omkadering, waar hij als verzoeker om internationale bescherming recht op

had, de procedure op een succesvolle wijze te doorlopen. Tevens oppert hij dat de verwerende partij niet motiveert hoe hij, gelet op deze omstandigheden, blijf zou geven van een desinteresse in zijn procedure.

Verder gaat verzoeker in op zijn profiel en meer bepaald op de overweging van de commissaris-generaal dat hij geen politieke opposant of criticus is, daar het weigeren om op anti-regeringsdemonstraties chaos te creëren het enige was wat hij deed. Verzoeker betoogt dienaangaande dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met de elementen eigen aan zijn dossier. In deze benadrukt hij dat hij nooit heeft verklaard een opposant van het regime te zijn of enige politieke activiteit te hebben uitgevoerd, en hij verklaarde dat hij politiek haat. Tevens benadrukt hij dat hij wel een sportman was die verschillende sporten beoefende. Zo was hij bokser, nam hij deel aan MMA-wedstrijden en was hij actief in een amateur rugbyteam. Hij voegt hieraan toe dat de sponsor van die club een bloedverwant was van de politiechef van het dorp en dat deze laatste lokale sportmannen ronselde om chaos te creëren op demonstraties en betogingen tegen de regering. Verzoeker vervolgt dat uit de COI Focus "*Georgië algemene situatie*" van 16 januari 2023 blijkt dat er effectief sportmannen worden ingezet door het regime om demonstraties te verstoren en oppositieleden te intimideren. Onder verwijzing naar de notities van zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal, stelt verzoeker nog dat hij uitlegde dat hij weigerde om nog verder deel te nemen aan deze acties omdat hij niet meer gebruikt wenste te worden door de chef van de politie voor doeleinden van het regime, dat hij een voorbeeld vormde en ook andere sporters stopten met hun deelname, en dat hij daarom onrechtmatige intimidatie vanwege de politie (door middel van arrestatie en mishandeling) vreest. Volgens verzoeker schat de verwerende partij zijn profiel verkeerd in en gaat zij voorbij aan het feit dat zijn vrees wel degelijk kadert binnen een context en problematiek die door landeninformatie wordt bevestigd. Verzoeker voegt hieraan toe dat hij berichten heeft ontvangen waarin hij door de politie werd bedreigd en dat, gelet op zijn verklaringen, uit niets blijkt dat deze berichten gefabriceerd zouden zijn. Hij besluit dat hij wel degelijk een profiel heeft met een geloofwaardige vrees.

Daarnaast gaat verzoeker in op de overweging van de bestreden beslissing dat zijn vrees ondergraven wordt door verschillende onlogische elementen, en meer bepaald op het gestelde van de commissaris-generaal dat het onlogisch is dat hij nog is teruggekeerd naar zijn dorp om daar klacht in te dienen. Verzoeker oppert dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met het feit dat in de praktijk het wel degelijk zo is dat hij voor de klacht doorgestuurd zal worden naar het regionaal kantoor dat bevoegd is voor de plaats van zijn inschrijving in het dorp. Hij verduidelijkt dat de gebeurtenis waarvoor hij klacht wenste in te dienen – zijnde de bedreiging door O. – zich afspeelde in het dorp. Voorts wijst hij erop dat hij voorzorgsmaatregelen heeft genomen door zijn vader mee te nemen. Tevens stelt hij dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij minder vaak naar het dorp kwam dan dat de commissaris-generaal laat uitschijnen in de bestreden beslissing. Gelet op de context en de individuele elementen van het dossier, meent verzoeker dan ook dat zijn handelen wel degelijk logisch is.

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker geen bijkomend bewijs kan bezorgen van het feit dat hij een klacht heeft ingediend tegen O. P. en zijn kompanen die hem kwamen zoeken in het dorp en dat hij deze klacht niet nauwkeurig in de tijd kan situeren, betoogt verzoeker dat hij helaas geen kopie van de klacht heeft kunnen bekomen, dat hij niet zeker is of dit effectief mogelijk is en dat hij zich het recht voorbehoudt om deze alsnog voor te leggen. Voorts meent hij dat de verwerende partij zich onredelijk opstelt waar zij verwacht dat hij zich de exacte datum van de klacht herinnert. Hij benadrukt dat hij een duidelijke tijdsindicatie heeft gegeven, met name acht tot tien maanden voor zijn vertrek.

Voorts benadrukt verzoeker dat Georgië op heden niet meer beschouwd wordt als een veilig land van herkomst. Hieruit volgt – aldus verzoeker – dat er geen vermoeden meer geldt voor hem dat hij geen vrees voor vervolging dient te koesteren of dat hij geen reëel risico op ernstige schade loopt, gezien zijn afkomst uit een veilig land van herkomst. Er kan bijgevolg niet meer gesteld worden dat er in Georgië een goed functionerend en uitgebouwd rechtssysteem bestaat en niet meer vermoed worden dat de verzoeker door zijn nationale autoriteiten beschermd zal worden. Gelet op wegvallen van het vermoeden dat hij door zijn autoriteiten beschermd zal worden, is de bewijslast in zijn hoofde volgens hem aanzienlijk verlaagd. Verzoeker hekelt dat de verwerende partij een identieke motivering hanteert als vóór de wetswijziging en dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal een degelijk onderzoek heeft gevoerd naar de gewijzigde situatie in Georgië.

Tot slot gaat verzoeker in op zijn mogelijkheid om bescherming te krijgen van de Georgische autoriteiten. Vooreerst benadrukt verzoeker andermaal dat Georgië op heden niet meer beschouwd wordt als een veilig land van herkomst en herhaalt hij zijn betoog hieromtrent. Vervolgens stelt verzoeker dat uit zijn verklaringen duidelijk blijkt dat hij door de politiechef van het dorp onder druk werd gezet, omdat hij niet meer wou meewerken en geen chaos meer wenste te creëren in naam van de Georgische Droom, dat hij werd lastiggevallen en hij onterecht werd opgepakt door de politie en dat hij aldus zelf door de politie werd vervolgd. Hij vervolgt dat, zelfs al zou hij een klacht indienen bij de politie, het niet zeker is dat hij daadwerkelijk op bescherming zou kunnen rekenen. Volgens hem is er zelfs geen garantie dat zijn klacht zou geregistreerd worden. Hij voegt hier aan toe dat de politiechef van het dorp door zijn connecties de hogere

politiediensten zou kunnen beïnvloeden. Onder verwijzing naar de COI Focus van 16 januari 2023 betoogt verzoeker nog dat, ondanks de hervormingen op papier, het gerechtelijk apparaat in Georgië zeer beïnvloedbaar en niet onafhankelijk is, en dat, zelfs in gewone zaken, beïnvloeding nooit uitgesloten kan worden. Voorts stelt verzoeker dat uit deze algemene informatie blijkt dat de ordehandhavers en de instanties die het gerechtelijk onderzoek moeten voeren in een klimaat van straffeloosheid handelen, het gerechtelijk onderzoek niet onpartijdig en objectief wordt gevoerd en het handelen van de politie beïnvloed kan worden door de connecties van één persoon. Volgens verzoeker heeft het duidelijk ook geen zin om zich te richten tot de instantie die het handelen van de ordediensten moet controleren, de *State Inspector's Office*, daar deze zonder transparant debat in december 2021 werd opgedoekt. Voorts verwijst verzoeker nog naar een passage uit de voormelde COI Focus waaruit, volgens hem, blijkt dat de graad van corruptie in Georgië zeer hoog is. Verzoeker besluit dat, gelet op zijn verklaringen, de beschikbare algemene informatie en het feit dat Georgië niet meer aanzien kan worden als een veilig land van herkomst, hij geen effectief rechtsmiddel voorhanden had en hem bijgevolg niet kan verweten worden dat hij zich niet tot Georgische autoriteiten heeft gewend om bescherming te vragen, alsook dat hij in de toekomst niet op de bescherming van zijn nationale autoriteiten zou kunnen rekenen.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoeker de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om hem te erkennen als vluchteling, onderschikt om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en uiterst ondergeschikt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het commissariaat-generaal terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

2.2.2. De verwerende partij maakt, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, op 23 februari 2024 aan de Raad een aanvullende nota over, waarin zij verwijst naar de COI Focus "*Georgië algemene situatie*" van 11 december 2023 en er de weblink van vermeldt.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid,

van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. In de mate dat verzoeker de schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM aanvoert, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.6. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijn hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.7.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Georgië, te worden vervolgd enerzijds door de autoriteiten (van zijn dorp) omdat hij weigerde nog langer deel te nemen aan protesten van de oppositie om chaos te creëren in opdracht van het regime, en anderzijds door mensen uit Pankisi omdat hij deelnam aan gevechten aldaar waarbij iemand om het leven kwam.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging, in de zin van het Verdrag van Genève, aannemelijk gemaakt en heeft hij evenmin aannemelijk gemaakt dat hij een reëel risico op ernstige schade, in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet, loopt. Vooreerst (i) stelt de commissaris-generaal dat verzoeker zijn eerste verzoek om internationale bescherming laattijdig indiende. Bovendien (ii) oordeelt de commissaris-generaal dat zijn gedrag tijdens de door hem ingezette procedure tot het bekomen van internationale bescherming blijk geeft van desinteresse. Voorts (iii), betreffende de vrees die verzoeker heeft ten opzichte van de Georgische autoriteiten omdat hij als sportman niet langer deelnam aan protestacties om chaos te creëren, stelt de commissaris-generaal dat uit algemene landeninformatie blijkt dat in hoeverre opposanten/critici van het huidige regime omwille van hun politieke overtuigingen en/of activiteiten blootstaan aan (pogingen tot) druk en intimidatie, gerechtelijke vervolging en/of geweld vanwege de autoriteiten en/of derden en in hoeverre deze, desgevallend, beschouwd kunnen worden als vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, individueel beoordeeld dient te worden en dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen dat er in zijn concreet geval sprake is van vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, noch met overredende verklaringen, noch aan de hand van bewijsvoerende stukken. In deze stelt de commissaris-generaal enerzijds (a) dat verzoeker bezwaarlijk als een echte opposant/criticus van het huidige Georgische regime kan worden beschouwd gezien zijn enige vorm van politiek activisme is dat hij sinds 2021 zou geweigerd hebben om deel te nemen aan protestacties om chaos te creëren, alsook dat het – in het licht van de algemene landeninformatie – weinig aannemelijk is dat hij omwille daarvan een ernstige vrees voor vervolging heeft. Anderzijds (b) boet verzoekers vrees tegenover de Georgische autoriteiten nog aan geloofwaardigheid in doordat zijn relaas enkele onlogische elementen bevat. Verder (iv), wat betreft zijn vrees voor O. P., legt verzoeker geen enkel begin van bewijs neer met betrekking tot het feit dat hij door deze persoon bedreigd zou worden. Daarnaast (v) merkt de commissaris-generaal op dat, zelfs indien geloof wordt gehecht aan verzoekers verklaringen, hij niet aannemelijk maakt dat hij geen beroep kan doen op bescherming, voorzien in Georgië. Ten slotte (vi) kunnen de door verzoeker neergelegde documenten, omwille van de in de bestreden beslissing vervatte redenen, aan de voorgaande vaststellingen niets wijzigen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in het voorliggende verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker beperkt zich tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerd vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

2.3.7.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.7.3. Verzoeker werpt in het verzoekschrift meermaals op dat Georgië van de lijst van veilige landen is weggehaald. In deze stipt de Raad aan dat het gegeven dat het herkomstland van verzoeker thans niet langer vermeld staat op de lijst van veilige landen van herkomst enkel tot gevolg heeft dat zijn verzoek om internationale bescherming niet langer behandeld kan worden overeenkomstig artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b), van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in een versnelde procedure voor de behandeling van verzoeken om internationale bescherming van personen uit landen die aangemerkt zijn als veilig land van herkomst, en dat – zoals verzoeker in het verzoekschrift ook zelf opmerkt – ook het (weerlegbaar) vermoeden, dat bij personen afkomstig uit een veilig land van herkomst geen vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aanwezig is, niet van toepassing is op hem. In deze kan verzoeker gevolgd worden waar hij stelt dat de bewijslast voor Georgiërs in zekere zin verlaagd is. Het koninklijk besluit van 7 april 2023 ter vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst waarop Georgië niet langer fungeert, werd bekend gemaakt in het Belgisch Staatsblad van 10 juli 2023. Ten tijde van het persoonlijk onderhoud van verzoeker op 26 juli 2023 werd Georgië aldus reeds niet langer als een veilig land van herkomst beschouwd, waardoor ook geen versnelde procedure werd toegepast en de genomen beslissing een dubbele weigeringsbeslissing is. In weerwil tot wat verzoeker voorhoudt, wordt – zoals hierna blijkt – zowel in de bestreden beslissing die dateert van 14 september 2023, als in het onderhavig arrest, geenszins beroep gedaan om het vermoeden dat voor hem niet van kracht is.

Met de legislatieve ontwikkeling werd/wordt zowel door de commissaris-generaal als heden door de Raad rekening gehouden. Ten andere, door het aanleveren middels de aanvullende van de verwerende partij van de COI Focus van 11 december 2023, die een zicht geeft op de algemene situatie in Georgië tot 13 november 2023, kan een *ex nunc*-onderzoek gemaakt worden op basis van de meest recente landeninformatie.

2.3.7.4. Vooreerst stelt de Raad, in navolging van de verwerende partij, vast dat verzoeker bijna drie maanden wachtte met het indienen van zijn eerste verzoek om internationale bescherming na aankomst in België.

In deze stelt de Raad vast dat verzoeker Georgië verliet op 15 oktober 2022 (administratief dossier, map documenten, paspoort). Voorts verklaarde verzoeker dat hij in België aankwam op 17 oktober 2022 (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 5). Desalniettemin diende verzoeker zijn (eerste) verzoek om internationale bescherming in België pas in op 10 januari 2023. Deze vaststellingen druisen in tegen de door verzoeker aangehaalde vrees voor zijn leven en nood aan internationale bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt, kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen van de Europese Unie, zich zo snel mogelijk grondig informeert over de beschermingsmogelijkheden en hierna zo snel mogelijk hierop een beroep doet, hetgeen verzoeker evenwel niet heeft gedaan. Verzoekers verklaringen enerzijds dat hij zich genoodzaakt zag Georgië te ontvluchten om zichzelf veilig te stellen, en zijn gedrag anderzijds, meer bepaald dat hij bijna drie maanden in België verbleef zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen, vallen niet met elkaar te rijmen.

De verschoningen die verzoeker in dit verband tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal opwerpt, en in zijn verzoekschrift herneemt en verder uitwerkt, zijn geenszins afdoende. In deze wordt gewezen op het feit dat verzoeker, wanneer hem tijdens zijn persoonlijk onderhoud werd gevraagd waarom hij zo lang wachtte om zijn (eerste) verzoek in te dienen, verklaarde dat hij wou weten welke situatie er hier was en of het mogelijk was om hier te verblijven of niet (*ibid.*, p.5). In het verzoekschrift betoogt verzoeker dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met het feit dat het voor hem belangrijk was om zijn land van herkomst te verlaten en zichzelf in veiligheid te brengen, alsook dat hij niet vertrouwd is met alle verschillende mogelijkheden en procedures, waardoor het hem niet verweten kan worden dat hij niet onmiddellijk een verzoek heeft ingediend. De Raad wijst erop dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming net dient om de verzoeker om internationale bescherming in veiligheid te stellen. Voort herhaalt de Raad dat van een persoon die beweert een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst te lopen, redelijkerwijze kan worden verwacht dat deze zich, indien hij of zij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij of zij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen, *quod non in casu*. De opvangcrisis waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst, kan hier evenmin verschoning bieden. Dat verzoeker vaststelde dat sommige mensen een opvangplaats kregen en anderen niet, dat hij hoopte dat hij een opvangplaats ging krijgen en hij gedesillusioneerd was toen hij geen opvangplaats kreeg ondanks dat hij daar recht op had, kan niet verschonen dat hij zijn verzoek om internationale bescherming laattijdig indiende. Het indienen van een verzoek om internationale bescherming zorgt er juist voor dat men *de jure* een verzoeker om internationale bescherming wordt, waardoor het recht op een opvangplaats ontstaat (of minstens zou moeten ontstaan). Ondanks de onzekerheid die heerste door de opvangcrisis in België, was verzoekers wens een opvangplaats te bemachtigen juist een reden om zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming in te dienen. In dat opzicht kan verzoeker dan ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat hij niet onmiddellijk een verzoek wou indienen omdat hij wou wachten tot de situatie verbeterde.

Door te wachten verloor verzoeker niet de status van verzoeker om internationale bescherming, waardoor hij ook geen opvangplaats zou krijgen wanneer de situatie verbeterde. Deze overweging valt bovendien moeilijk te rijmen met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging.

Dat verzoeker meerdere maanden wachtte met het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming vormt, overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d), van de Vreemdelingenwet, een negatieve indicatie voor zijn algehele geloofwaardigheid en ondermijnt dan ook zowel de ernst als de aannemelijkheid van de door hem aangehaalde asielmotieven.

2.3.7.5. De vaststellingen in de bestreden beslissing in verband met het gegeven dat verzoeker niet aanwezig was bij het persoonlijk onderhoud dat in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming georganiseerd werd bij het commissariaat-generaal, acht de Raad in het kader van de beoordeling *ex nunc* van verzoekers nood aan internationale bescherming overtuigend zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoeker aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

2.3.7.6. In verband met verzoekers vrees voor de autoriteiten (van zijn dorp) omdat hij weigerde nog langer deel te nemen aan protesten van de oppositie om chaos te creëren in opdracht van het regime, oordeelt de Raad het volgende.

2.3.7.6.1. Vooreerst dient te worden ingegaan op de kwalificatie van de aard van deze problemen. In de bestreden beslissing worden deze problemen gekwalificeerd als zijnde van politieke aard. In het verzoekschrift lijkt verzoeker het niet eens te zijn met deze kwalificatie. Hij herhaalt in dit verband zijn verklaringen en benadrukt in het bijzonder dat hij nooit verklaarde een opposant van het regime te zijn, dat hij nooit enige politieke activiteit gedaan heeft en dat hij politiek haat. Hoewel op basis van verzoekers verklaringen bedenkingen kunnen gemaakt worden bij de omvang van zijn politiek activisme (zie *infra*), kan het weigeren nog langer deel te nemen aan protesten van de oppositie om chaos te creëren in opdracht van het regime, waardoor andere lotgenoten zijn voorbeeld begonnen te volgen, wel degelijk gezien worden als politiek activisme in een land als Georgië waar er sprake is van een hoge politieke polarisatie tussen aanhangers en tegenhangers van het regime (COI Focus, “*Georgië algemene situatie*”, 11 december 2023, p. 10). Zelfs indien verzoekers weigering verder deel te nemen aan deze protesten in se niet politiek ingegeven zou zijn, kan deze actie – in de Georgische context – gezien worden als een vorm van verzet tegen het regime. Bovendien dient erop te worden gewezen dat verzoeker, wanneer hem tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal gevraagd werd of hij ooit politiek actief geweest is, ‘nee’ antwoordde, maar vervolgens direct verwees naar de voormelde problemen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 3), wat impliceert dat hij deze zelf als gerelateerd aan politiek ziet. Tot slot stelt verzoeker in het verzoekschrift uitdrukkelijk dat hij weigerde nog verder deel te nemen aan deze acties omdat hij niet meer gebruikt wenste te worden voor de doeleinden van de partij Georgische Droom. Waar verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar de COI Focus, “*Georgië algemene situatie*” van 16 januari 2023, en besluit dat hieruit blijkt dat er effectief sportmannen worden ingezet om demonstraties te verstoren en oppositieleden te intimideren, oordeelt de Raad dat zowel uit deze COI Focus, als uit de recentere versie (*update*) van 11 december 2023, die door de verwerende partij bij haar aanvullende nota werd gevoegd, enkel blijkt dat de Georgische Droom sportmannen gebruikt om oppositieleden te intimideren, en er niet concreet wordt gesteld dat deze gebruikt worden om chaos te creëren bij betogingen. Nog los daarvan bevestigt deze algemene informatie alleen maar dat verzoekers problemen zich in de politieke sfeer afspelen. Hoewel de sportmannen zelf geen rechtstreekse band hebben met de partij Georgische Droom, worden zij wel door deze regeringspartij gevraagd om voor hen bepaalde activiteiten te doen (COI Focus, “*Georgië algemene situatie*”, 11 december 2023, p. 30-31). Het weigeren om dergelijke activiteiten uit te voeren kan – zo weze herhaald – in de Georgische context gezien worden als politiek verzet. Gelet op het voorgaande, dienen de door verzoeker voorgehouden problemen wel degelijk vanuit dit oogpunt onderzocht te worden.

2.3.7.6.2. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan in deze wel degelijk verwezen worden naar volgende pertinente bevindingen inzake politieke opposanten in Georgië die de verwerende partij afleidt uit de COI Focus, “*Georgië algemene situatie*”, 11 december 2023 en als volgt weergeeft in haar aanvullende nota van 23 februari 2024:

“Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie COI Focus Georgië – Algemene situatie van 11 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_georgie_algemene_situatie_20231211.pdf), blijkt dat Georgië een meerpartijenstelsel heeft en verkiezingen er doorgaans competitief verlopen, niettemin zowel tijdens de verkiezingscampagne als tijdens de verkiezingen onregelmatigheden voorkomen. In de praktijk bekleedt sinds de jaren 2000 slechts één partij een machtspositie. Actueel is de macht geconcentreerd bij Georgian Dream. Sinds het aantreden van de Georgian Dream-coalitie in 2012 raakte de Georgische samenleving ook sterk gepolariseerd. Hoewel het recht op vrijheid van vergadering en van betoging doorgaans worden gerespecteerd en de ordediensten betogingen vaak succesvol faciliteren, is er in periodes van verhoogde maatschappelijke en/of

politieke spanning occasioneel sprake van het gebruik van disproportioneel geweld door de ordediensten in het kader van betogingen. Tijdens betogingen arresteert de politie ook regelmatig betogers omwille van administratieve overtredingen. Dit kan gepaard gaan met geweld. Marteling en onmenselijke of vernederende behandeling door leden van de ordehandhaving vormen volgens de Public Defender de voorbije jaren echter niet langer een structureel probleem in Georgië. Arrestanten kunnen na arrestatie veroordeeld worden tot een administratieve boete of detentie. Deze administratieve sancties hebben een bekoelend effect op activisten en zijn bedoeld om het protest stil te leggen, maar leiden gewoonlijk niet tot systematische persoonsgerichte vervolging. Vertegenwoordigers van de media, oppositiefiguren en vooraanstaande activisten worden in bepaalde situaties wel doelbewust gearresteerd tijdens betogingen. Vreedzame betogingen worden daarnaast soms verstoord door tegenbetogingen van agressieve groepen, wat kan uitmonden in onderlinge schermutselingen met fysiek geweld.

In verkiezingsperiodes kan de regering(spartij) druk uitoefenen op personen die politiek belangrijk zijn, hoofdzakelijk kandidaten voor oppositiepartijen, mensen die invloed hebben of actieve leden van gemeenteraden. Kiezers kunnen tijdens de verkiezingsperiode benaderd worden om te stemmen op de regerende partij. Deze intimidatiepogingen betreffen voornamelijk psychologische druk en zetten zich niet voort na afloop van de verkiezingen. Overheidsmedewerkers die stemmen ronselen voor de oppositie of hun voorkeur voor de oppositie publiekelijk uiten, riskeren hun job te verliezen. Fysiek geweld, strafrechtelijke vervolging en arrestaties zijn echter eerder uitzonderlijk. Doorgaans zijn er geen gevolgen indien de betrokkene niet ingaat op de eis om zijn politieke activiteiten op te geven of te stemmen op de regerende partij.

Actueel is er geen sprake van veralgemeende vervolging van laaggeplaatste opposanten/critici van het huidige regime. Dit neemt niet weg dat geïsoleerde incidenten kunnen plaatsvinden. Hooggeplaatste opposanten/ critici staan wel bloot aan politiek gemotiveerde gerechtelijke vervolging waarbij fundamentele rechten worden geschonden. Dergelijke zaken worden doorgaans echter gemonitord door de Public Defender en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven."

Gelet op de voorgaande bevindingen, besluit de Raad – in navolging van de verwerende partij en ongeacht de kwalificatie van het politiek profiel van verzoeker – dat in hoeverre opposanten/critici van het huidige regime omwille van hun politieke overtuigingen en/of activiteiten blootstaan aan (pogingen tot) druk en intimidatie, gerechtelijke vervolging en/of geweld vanwege de autoriteiten en/of derden en in hoeverre deze, desgevallend, beschouwd kunnen worden als vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, individueel beoordeeld dient te worden.

2.3.7.6.3. Verzoeker slaagt er evenwel niet in aan te tonen dat er in zijn individueel geval, omwille van zijn weigering nog langer deel te nemen aan protesten van de oppositie om chaos te creëren in opdracht van het regime, sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève.

2.3.7.6.3.1. In eerste instantie herhaalt de Raad dat het weigeren nog langer deel te nemen aan protesten van de oppositie om chaos te creëren in opdracht van het regime, waardoor andere lotgenoten zijn voorbeeld begonnen te volgen, gezien kan worden als politiek activisme. Gezien uit verzoekers verklaringen geenszins blijkt dat hij zijn lotgenoten actief zou aangemoedigd hebben ook te stoppen met de acties waarvoor zij werden aangezocht, alsook dat hij voor het overige – wanneer hem tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal gevraagd werd of hij ooit politiek actief geweest is, antwoordde hij 'nee' waarna hij vervolgens enkel verwees naar de voormelde problemen – nooit politiek actief was en politiek haatte (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 3), kan gesteld worden dat verzoekers politiek activisme uitermate beperkt was en hij geenszins kan gezien worden als een echte opposant of criticus van het huidige Georgische regime. Dat verzoeker, omwille van voornoemd beperkt politiek activisme, een ernstige vrees voor vervolging zou hebben, is – in het licht van de beschikbare landeninformatie waaruit onder meer blijkt dat er al geen sprake is van veralgemeende vervolging van laaggeplaatste opposanten/critici van het huidige regime – al weinig aannemelijk. Verzoekers verwijzing naar algemene landeninformatie waaruit blijkt dat de partij Georgische Droom wel degelijk beroep doet op sportmannen om oppositie te intimideren, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Uit deze informatie blijkt geenszins dat personen die weigeren dergelijke activiteiten uit te voeren, vervolgd worden omwille van politiek activisme.

2.3.7.6.3.2. Voorts wordt de geloofwaardigheid van deze vrees ondermijnt door enkele onlogische elementen in verzoekers relaas.

Ten eerste considereert de commissaris-generaal op goede gronden als volgt in de bestreden beslissing:

"Zo verklaarde u dat u in uw dorp werd opgepakt en onterecht in de cel moest blijven, waarna u werd vrijgelaten. Nog geen maand later pakten ze u opnieuw op vanuit uw dorp (CGVS, p.6-7). Het is echter minstens opmerkelijk te noemen dat als u nog maar net onterecht bent opgepakt in uw dorp en het de mensen zijn van uw dorp die u verplichtten om deel te nemen aan de demonstraties en waarmee u

problemen heeft (CGVS, p.4) dat u ervoor kiest om uw hond uit te laten in datzelfde dorp, wetende dat u in Tbilisi woont. U verklaart dat uw grootouders daar wonen en u hen ging bezoeken (CGVS, p.7). Het is echter van alle logica ontdaan dat als u werkelijk een ernstige vrees koestert voor de autoriteiten in uw dorp, dat u er dan voor zou kiezen om in uw dorp een publieke verschijning te maken en uw hond daar uit te laten.”

Verzoeker stelt in het verzoekschrift louter dat hij minder vaak naar het dorp kwam dan dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing laat uitschijnen. De Raad stelt vast dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud op ontegensprekelijke wijze blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij, toen hij een tweede keer werd opgepakt, in het dorp aan het wandelen was met zijn hond. Deze enkele terugkeer naar een publieke verschijning in het dorp is, omwille van de in de bestreden beslissing weergegeven redenen, reeds volstrekt onlogisch.

Ten tweede wijst de commissaris-generaal op het volgende op pertinente wijze onderbouwd onlogisch element:

“Daarnaast verklaarde u dat wanneer u klacht wou indienen tegen de mensen uit Pankisi die u bedreigden, u dit deed in het politiekantoor van uw dorp. Wanneer er u wordt gevraagd waarom u klacht indiende in het kantoor waar u onterecht werd vastgehouden, verklaart u dat dit jullie regionaal politiekantoor is en moest u ergens anders naartoe gaan ze u toch zouden doorverwijzen (CGVS, p.9-10). Deze keuze van u toont echter een groot gebrek aan logica. Het staat u immers vrij om eender waar in Georgië klacht in te dienen. Bovendien woont u in Tbilisi. Het feit dat u er dan ook zelf voor kiest om in het dorp waar u problemen heeft met de autoriteiten én in het politiekantoor waar u onterecht werd vastgehouden, klacht in te dienen is van alle logica ontdaan. Dergelijke onlogische handeling doet dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas en het feit dat u werkelijk iets te vrezen hebt van de Georgische autoriteiten.”

Verzoeker oppert in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met het feit dat het in de praktijk wel degelijk zo is dat hij voor de klacht doorgestuurd zal worden naar het regionaal kantoor dat bevoegd is voor de plaats van zijn inschrijving in het dorp. Hij verduidelijkt in deze dat de gebeurtenis waarvoor hij klacht wenste in te dienen – zijnde de bedreiging door O. – zich afspeelde in het dorp. Uit de door de verwerende partij in haar aanvullende nota bijgebrachte landeninformatie blijkt echter uitdrukkelijk dat er geen verplichting bestaat om een klacht in te dienen bij het dichtstbijzijnde politiekantoor. Elk politiekantoor is bevoegd voor een bepaald gebied, maar het is volgens de *Public Defender* – de enige overheidsinstantie die beschouwd wordt als een onafhankelijke dienst – mogelijk om in een ander district een klacht neer te leggen (COI Focus, “*Georgië algemene situatie*”, 11 december 2023, p. 9, 40). Dat verzoeker voor de klacht doorgestuurd zal worden naar het regionaal kantoor dat bevoegd is voor de plaats van zijn inschrijving in het dorp, is dan ook niet meer dan een blote bewering die geen steun vindt in de beschikbare landeninformatie.

Voorts valt niet in te zien hoe het gegeven dat verzoeker zijn vader meenam naar het politiekantoor, kan gezien worden als een voldoende voorzorgsmaatregel om in de door verzoeker zelf geschetste omstandigheden klacht in te dienen bij het politiekantoor, waar hij naar eigen zeggen al meermaals onterecht werd gearresteerd en ten aanzien van wie verzoeker een geïntenseerde vrees voor vervolging heeft.

2.3.7.6.3.3. De door verzoeker tijdens de administratieve procedure neergelegde *screenshots* van ontvangen berichten met bedreigingen van de politie, kunnen geen afbreuk doen aan de vaststelling dat zijn relaas niet geloofwaardig is. In dit verband dient te worden opgemerkt dat aan dergelijke *screenshots* nauwelijks bewijswaarde van worden toegekend. Dergelijke *screenshots* en berichten kunnen immers eenvoudigweg worden gemanipuleerd. Eveneens kunnen dergelijke berichten op eenvoudige wijze in scène worden gezet en kunnen zij op aanvraag zijn verstuurd.

2.3.7.7. Wat betreft verzoekers vrees voor mensen in Pankisi, waaronder O. P. en zijn kompanen, oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden het volgende:

“dient er te worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs neerlegt met betrekking tot het feit dat u bedreigd zou worden door hen. U verklaarde dat u nog foto’s had van het gevecht tijdens de speciale operatie in Pankisi. U kon nog screenshots van video’s terug vinden waarop u te zien bent (CGVS, p.10). Het CGVS heeft tot op heden echter nog geen bijkomend bewijsmateriaal mogen ontvangen van u. Uw verklaringen over de bedreigingen die u zou hebben ontvangen van de mensen uit Pankisi, zijn dus niet meer dan louter blote beweringen langs uwer zijde.”

Verzoeker laat deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn, volledig onverlet, zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer, onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.7.8. De Raad stelt verder vast dat verzoeker, nog daargelaten de voorgaande vaststellingen, alleszins niet aannemelijk maakt dat hij voor wat betreft de voorgehouden problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling/verderzetting van deze problemen bij terugkeer naar Georgië zou kunnen doen – op de hulp en/of bescherming voorzien in Georgië.

In dit verband dient erop te worden gewezen dat van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat deze eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land en dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien de verzoeker om internationale bescherming geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A, (2), van het Verdrag Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de verzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de verzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds.

Luidens artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet wordt bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van deze wet in het algemeen geboden wanneer de Staat of partijen of organisaties, inclusief internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van het grondgebied beheersen, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

De Raad stelt vast dat uit de recente “COI Focus” betreffende “Georgië – Algemene situatie” van 11 december 2023, waarnaar in de aanvullende nota van de verwerende partij van 23 februari 2024 verwezen wordt en waarnaar de weblink is opgenomen, blijkt dat er in Georgië redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade zijn getroffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Uit voormelde informatie blijkt immers dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de *Public Defender*, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van *Legal Aid Service* voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo's, waaronder *GYLA*, *Human Rights Center* en *Rights Georgia*, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. Uit de beschikbare COI Focus van 11 december 2023 blijkt dat een dergelijk gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in *highprofile*-zaken, waarbij hooggeplaatste opposanten van het huidige regime of hooggeplaatste figuren uit het vorige regime gerechtelijk vervolgd worden. Dergelijke zaken worden doorgaans gemonitord door de *Public Defender* en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven.

De Raad stipt hierbij nog aan dat bescherming die de nationale overheid biedt, doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

Er kan worden besloten dat de Georgische autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids-)problemen in het algemeen aan alle onderdanen voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker werpt hier geen ander licht op. Waar hij in het verzoekschrift op algemene wijze en onder verwijzing naar de COI Focus, “Georgië algemene situatie”, 16 januari 2023, wijst op de beïnvloedbaarheid

van het gerecht en de politie in Georgië, de aanwezigheid van corruptie en het opdoeken van de *State Inspector's Office* in december 2021, benadrukt de Raad dat dit als dusdanig niet wordt ontkend maar dat in de COI Focus van 11 december 2023 uitdrukkelijk wordt gesteld dat enkel wanneer de overheid of hooggeplaatste regeringsafgevaardigden belangen hebben in een zaak, zij instructies kunnen geven aan de politie en dat er geen algemene tendens is dat de reactie van de politie kan worden beïnvloed omwille van persoonlijke belangen of connecties bij de politie (COI Focus, "*Georgië algemene situatie*", 11 december 2023, p. 39). Met voormeld betoog slaagt verzoeker er in ieder geval niet in afbreuk te doen aan het gestelde in de meest recente COI Focus van 11 december 2023 en waarin terdege wordt erkend dat er sprake is van een "*backslide of democracy*", gelet op de aanhoudende politieke spanningen en het uitblijven van hervormingen van het rechtssysteem en de nog steeds aanwezige corruptie, maar dat er, niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, in het algemeen nog steeds gesteld kan worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is.

Het komt bijgevolg aan verzoeker zelf toe om in zijn individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat hij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in zijn individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hem niet kan worden verwacht dat hij zich (opnieuw) tot de Georgische overheden wendt om bescherming te vragen. Hij moet aantonen dat in zijn individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, dan wel dat niet redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich wendt tot de Georgische overheid voor bescherming. Hij slaagt hier evenwel niet in.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terdege als volgt overwogen:

"Wat betreft uw vrees voor O. P. en zijn kompanen die u kwamen zoeken in het dorp, verklaarde u dat u klacht heeft ingediend bij de politie. U verklaarde dat u het CGVS hier nog bewijs van ging bezorgen (CGVS, p.9). Het CGVS heeft tot op heden geen bijkomend bewijsmateriaal mogen ontvangen van u. Uw verklaring dat u naar de politie zou zijn geweest, is dus niet meer dan een blote bewering langs uwer zijde. Bovendien is het minstens opmerkelijk te noemen dat als u werkelijk klacht heeft ingediend bij de politie, u zich niet meer zou kunnen herinneren of dit tien, negen of acht maanden voor uw vertrek was (CGVS, p.9). U verklaarde immers dat u snel klacht indiende nadat uw vader u, tien maanden voor uw vertrek, had geïnformeerd over het feit dat ze naar uw dorp waren gekomen. Dat u dan even later niet meer weet of u uw klacht tien, negen of acht maanden voor uw vertrek heeft ingediend, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Betreffende uw vrees voor de Georgische autoriteiten verklaarde u dat u nooit klacht heeft ingediend omdat u geen klacht kan indienen tegen de politie (CGVS, p.10). Zoals reeds aangehaald staat het u echter vrij om eender waar in Georgië klacht in te dienen. Als u problemen heeft met de politie in uw dorp, kan u naar eender welk politiekantoor in Georgië stappen.

Bovendien verklaart u dat u voor uw problemen in Georgië nooit een organisatie of advocaat heeft gecontacteerd (CGVS, p.10). Aangezien internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de verzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming, mag van een verzoeker worden verwacht dat hij of zij eerst alle billijke en realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Er dient echter te worden vastgesteld dat u er niet in slaagde aannemelijk te maken dat u alle redelijk en realistisch van u te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput."

Verzoeker brengt hier geen dienstig verweer tegen in. Enerzijds slaagt verzoeker er in het verzoekschrift niet in de voormelde pertinente vaststellingen inzake zijn vrees voor O. P. in een ander daglicht te plaatsen. Waar verzoeker zich in het verzoekschrift het recht voorhield om alsnog een kopie van de klacht die hij zou hebben ingediend neer te leggen, kan de Raad enkel vaststellen dat er tot op heden geen dergelijk stuk neerligt. Voor het overige stelt verzoeker dat het onredelijk is te verwachten dat hij zich de exacte datum van de klacht kan herinneren en dat hij een duidelijke tijdsindicatie heeft gegeven, met name 8 tot 10 maanden voor zijn vertrek. Het indienen van de klacht tegen O. P. naar aanleiding van vermeende verlovingsfeiten, betreft een kernelement in verzoekers relaas, waardoor kan worden verwacht dat hij deze indiening precies in de tijd kan situeren. Een tijdsindicatie van meerdere maanden is hier geenszins afdoende. Anderzijds wat betreft het gegeven dat hij geen klacht indiende in het kader van zijn problemen met de autoriteiten, betoogt verzoeker in het verzoekschrift dat hij vervolgd werd door de politie waardoor hij geen klacht kon indienen. In deze dient te worden herhaald dat verzoeker eender waar in Georgië een klacht kon indienen, en hij geenszins verplicht is dit te doen bij het politiekantoor waar hij meerdere keren onrecht vastgehouden zou geweest zijn. In dit verband oppert verzoeker nog dat de politie van zijn dorp andere politiediensten zou kunnen beïnvloeden. Uit de hierboven besproken landeninformatie blijkt dat er enkel beïnvloeding mogelijk is van de politie indien hooggeplaatste regeringsafgevaardigden betrokken zijn. Verzoeker maakt dit *in casu* geenszins aannemelijk. Voorts dient te worden herhaald dat het geenszins een wijdverspreide praktijk is dat de politie beïnvloed

wordt indien een betrokkene connecties heeft bij de politie. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn geval een uitzonderlijke situatie betreft waarin dit wel het geval zou zijn. Overigens blijkt uit de COI Focus van 11 december 2023 dat in Georgië verschillende instanties bevoegd zijn voor onderzoek naar klachten over leden van ordediensten en dat burgers voor klachten over de houding van politieagenten terecht kunnen bij de Algemene Inspectie (p. 40-41). Tot slot stelt de Raad vast dat verzoeker met dit betoog geenszins verklaart waarom hij ook niet elders dan bij de politie bescherming zocht.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij zich voor de door hem voorgehouden problemen niet zou kunnen beroepen op bescherming voorzien in Georgië.

2.3.7.9. Waar verzoeker andermaal wijst op het gegeven dat Georgië niet langer wordt vermeld op de lijst van veilige landen van herkomst en er daardoor niet meer kan gesteld worden dat er in Georgië een goed functionerend en uitgebouwd rechtssysteem bestaat, wijst de Raad vooreerst op het gestelde onder punt 2.3.7.3. In dat opzicht benadrukt de Raad dat – gelet op het voorgaande en hetgeen volgt – verzoeker niet kan gevolgd worden dat in deze beoordeling – noch in de beoordeling van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing die hiermee in lijn ligt – geen beroep wordt gedaan op het vermoeden dat van kracht is voor verzoeken om internationale bescherming van onderdanen van landen die gekwalificeerd worden als veilig land van herkomst, met name dat bij personen afkomstig uit deze landen geen vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aanwezig is. In datzelfde opzicht wordt bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming evenmin vermoed dat hij zich kan beroepen op nationale bescherming louter omwille van zijn nationaliteit/land van herkomst, zoals voor onderdanen van veilige landen van herkomst wel voortvloeit uit het voormeld vermoeden. Voorts merkt de Raad op dat de beslissing om een land van herkomst overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3, van de Vreemdelingenwet al dan niet (langer) als veilig te beschouwen een beleidsbeslissing is. In het koninklijk besluit van 7 april 2023 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 10 juli 2023, werd Georgië niet terug opgenomen in de lijst van veilige landen. In het verslag aan de Koning wordt gemotiveerd dat: *“Wat betreft Georgië wordt het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gevolgd en niet het advies van de FOD Buitenlandse zaken.”* In zoverre verzoeker zich zou beroepen op wets- en/of beleidskritiek, merkt de Raad op dat hij zich daarover niet uit te laten heeft.

2.3.7.10. Verzoeker voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de nog niet besproken door hem in de loop van de administratieve procedure voorgelegde documenten, te weten zijn paspoort en een uittreksel met betrekking tot de zaak die hij in Georgië had, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.7.11. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker geen gronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

2.3.7.12. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.8.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan het bestaan van een reëel risico op de doodstraf of executie in zijn hoofde kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Georgië.

2.3.8.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Georgië zou hebben gekend.

2.3.8.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat er heden in zijn land en regio van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld als gevolg van een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon impliceert, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

2.3.8.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Georgië een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker uitvoerig werd gehoord bij het commissariaat-generaal. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid een tolk die het Georgisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.11. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.12. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.13. Waar verzoeker uiterst ondergeschikt vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend vierentwintig door:

V. SERBRUYNS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN	V. SERBRUYNS
--------------	--------------